

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον Έτος τούτο είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ σὺν Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σὺν χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ
Μὲς στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δικάρα.

Ὁγδὲν τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
μᾶς φεύγει γὰρ τὴν Τῆνον τὸ Παλάτι.

Ποῦντος σαράντα τέσσερα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
μὲ κλέπτας ὧν τῶν εἰδῶν ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

Διάταγμα Τρικουπικὸν περὶ λουφέδων Αὐλικῶν.

Ἡμεῖς, ἐλέφ τοῦ Θεοῦ, Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους,
Τρικoupης ὁ Χαρίλαος, τοῦπίκλην καὶ Μογγόλος,
ὁ πρῶτος ἐξοχώτατος εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους,
ὁ καταλύων τοὺς ναοὺς κι' οἰκοδομῶν εὐκόλως,
ὁ μὴ φοβούμενος ποτὲ τῆς τύχης τὸν τροχὸν
καὶ Ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς τὰ μάλιστα τυχόν.

Ἡμεῖς ὁ κύριος τριῶν καὶ πλέον Ὑπουργείων,
Κολόμβος τετραπέρατος πολλῶν Ἰσοχυγίων,
ὁ ἐπιβλέπων τοὺς νομοὺς, τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις,
ὁ ἄλλοτε Πετρέλαιος καὶ μέγας παντοπώλης,
καὶ ἤδη θαυματοποιὸς καὶ Περισσευματίας,
καὶ ἀναπόφευκτος μοχλὸς εἰς τὰ τῆς πολιτείας.

Ἡμεῖς ὁ μεταρρύθμισιν καὶ πρόδοον θηρεύων,
Ἡμεῖς ὁ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ρητορεύων,
χωρὶς καὶ μίαν ὕδατος νὰ πῶμεν σταγόνα,
καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δυσχερῇ ἀντέχοντες ἀγῶνα,
ὁ Ἐκατόγχειρ καὶ Τιτὰν γραμμῶν, πασσάλων, στύλων,
ὁ πρόμαχος τοῦ Σπάρταλη καὶ ἄλλων Ἀγγλοφίλων.

Ἡμεῖς ὁ λόρδος κι' ἄνθρωπος τῶν ὑψηλῶν φωκόλων,
προστάτης καὶ συνοικιστῆς ποιμένων καὶ βουκόλων,
περὶ ἀρτίους ἀριθμοὺς καὶ περιττοὺς τυρβάζων,
νέας δ' εὐρίσκων πάντοτε μεθόδους καὶ πολλὰς,
καὶ τὴν σελήνην δὲ αὐτὴν εἰς φρέαρ κατεβάζων,
χωρὶς νὰ ἔχω βοηθοὺς μαγίσσας Θεσσαλάς.

Ἡμεῖς ὁ φίλος τῆς Ἀθλῆς, ὁ γράφας τὸ «Τὶς πταίει»
δι' οὐ τοσοῦτοι κίνδυνοι παρῆλθον ἀπεικταῖαι,
Ἡμεῖς ἡ σπάθη καὶ κοπίς πάντος πολιτευτοῦ,
τῆς Μανωλάδας δωρητῆς καὶ πλήρης μεγαλείου,
ἱππότης δὲ τοῦ μέλανος καὶ ἄσπρου Ἀετοῦ,
πρὸς δὲ τοῦ ἀνατέλλοντος καὶ δύνοντος Ἥλιου.

Τοῦ Βασιλέως τὸν μισθὸν ἀνδάνομεν ἐλάχιστον,
ἀλλὰ κι' εἰς τὸν Διάδοχον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν
γενναίαν προῖκα δίδομεν πρὸς χάριν τῶν συζύγων
καὶ λαχανόκηπον εὐρὺν κι' οἰκόπεδον καὶ μάνδραν.
Ἄν δέ τις ψῆφον ἀρνηθῇ δι' ὅλα πέρα πέρα,
γκοντέμ! ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ τοῦ πέρνει τὸν πατέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

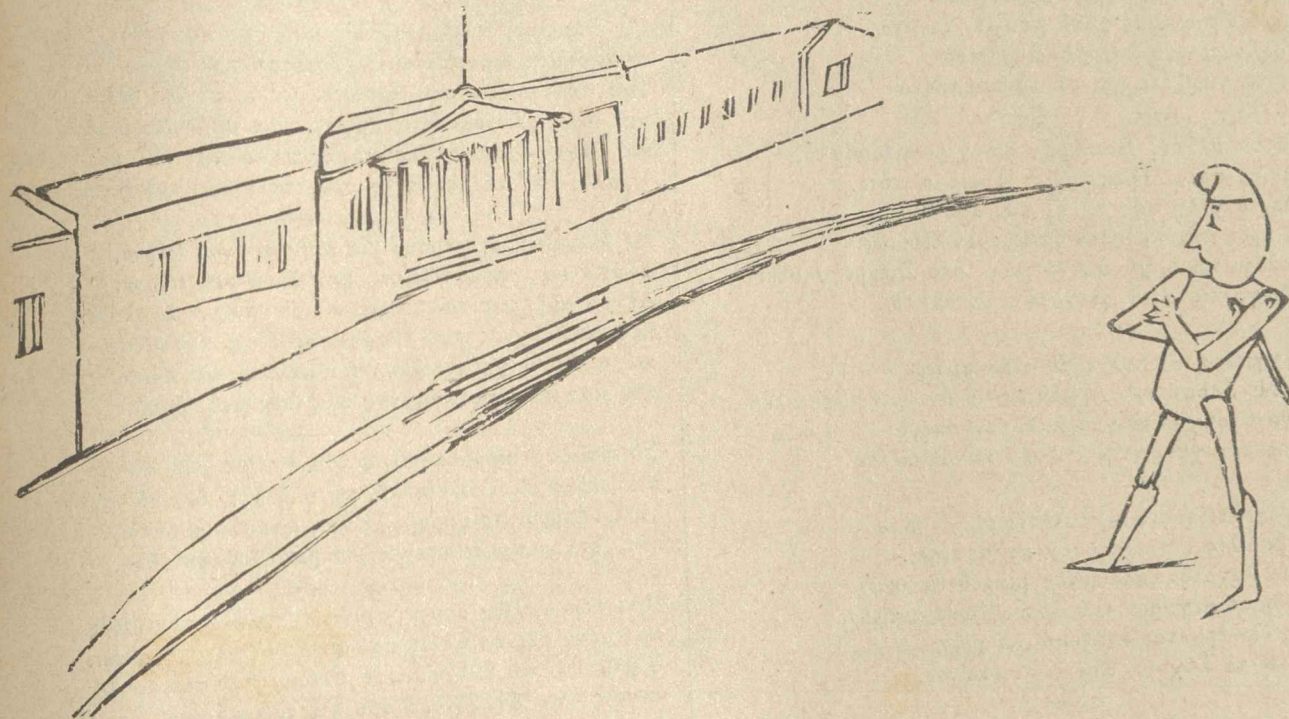
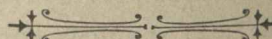
- Φ.—Κἄτι θὰ κάνω, Περικλή...
Π.—Σὺν τί ζητεῖς νὰ κάνης;
Φ.—Δὲν μ' ἐννοεῖς, βρε Περικλή, καὶ δὲν καταλαμβάνεις;
Π.—Καὶ μήπως εἶμαι μέσα σου;
Φ.—Κυττάζω καθ' ἡμέραν
πῶς πρὸ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν μὲ λύσαν πλειοτέραν,
καὶ μὲς 'στοὺς τόσους σκοτωμοὺς καὶ εἰς τὴν παραζάλην
μου ἔρχεται ἡ ὄρεξις ν' αὐτοκτονήσω πάλιν.
Π.—Μωρὲ ἀμὲν γὰρ τὸ θεό...
Φ.—Ἀντίο, Διονόρα...
'τελείωσαν τὰ ψέμματα... θ' αὐτοκτονήσω τώρα.
Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;... κοιμᾶσθαι, ἀποθνήσκειν,
ἢ ὀνειρεύεσθαι καλὴν καὶ τρυφερὰν παιδείαν;
Πορεύεσθαι πρὸς τὴν Βουλὴν μετὰ παλμῶν καρδίας
κι' ἀκούειν Νομοσχέδια καὶ ἄλλας ἀηδίας,
τοῦτέστι τελωνειακὰς τοῦ κράτους διαιρέσεις,
πιστώσεις συμπληρωτικὰς, προσθήκας, ἀφαιρέσεις;
Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
περνοῦν τὰ Νομοσχέδια χωρὶς ν' ἀκούς βρισίδια...
καμμιὰ φουρτοῦνα 'ξαφνική, κανένα καρδιοκτύπι,
κι' ἐκ τῶν συνεδριάσεων ὁ Δεληγιάννης λείπει.
'Α! δὲν ἀντέχω ἀληθῶς εἰς ταύτην τὴν γαλήνην,
καὶ πρὶν τὴν νέαν, Περικλή, νὰ ἴσωμεν σελήνην,
θ' αὐτοκτονήσω ἐν τιμῇ σὺν ντοῦτ κι' ἀνυπερθέτως,
καὶ θ' ἀπομείνῃ μοναχὸς 'στὴν γῆν ὁ Περικλέτος.
Π.—'Ω! πρὸς θεοῦ, βρε Φασουλῆ, μὴν κάνης τέτοιο κρίμα...
τώρα, μωρέ, θὰ σκοτωθῇς ποῦ πᾶνε ἔλα πέρμα;
ποῦ ἐπίασαν καὶ τοὺς ληστές αὐτοὺς τῶν ὑπονόμων
καὶ κλέπτῃς πρὸς δὲν φαίνεται 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον δρόμον;
ποῦ τάξις καὶ ἀσφάλεια εἰς ἔλα βασιλεύει,
ὅπου κανένας 'στὸ ἔξῃς τὸν ἄλλον δὲν θὰ κλέβῃ,
ὅπου 'ἀνοίγῃς ἀφοδὰ τὸ κάθε σου συρτάρι,
ὅπου ἀνθίζουσιν τὰ κλαριά καὶ βγάξ' ἡ γῆ χορτάρια;
Τώρα, μωρέ, θὰ σκοτωθῇς μὲ τὸ 'δικό σου χέρι
ποῦ ἐκ τοῦ Πάρνηθος νερὰ ὁ Δήμαρχος θὰ φέρῃ,
καὶ ἀπὸ τώρα Κιθωτὸν προτίθεμαι νὰ κάνω
γὰρ νὰ σωθῶ ἐκ τοῦ πνιγμοῦ 'στὸ 'Αρχαὶτ ἀπάνω;
Τώρα, μωρέ, ποῦ θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι πέρα πέρα
καὶ σκόνῃ πρὸς δὲν θάχωμε, ψοφήμια, λάσπη, λέρα,
ποῦ αὐξήσῃ καὶ ὁ λουφὲς τοῦ Μεγαλειοτάτου
μὲ ἔλα του τὰ κίνητα καὶ τὰ ἄλλα κινήτα του,
ποῦ προῖκα ἔδωσαν γερὰ 'στὴν ἀκριδί του κόρη
καὶ γὰρ Παλάτι χρήματα 'στὸ πρῶτο του ἀγόρι,
ποῦ μὲ πολλοὺς θεράποντας καὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο
ἀφίνει τὴν πρωτεύουσάν καὶ φεύγει γὰρ τὴν Τῆνον;
Τώρα, μωρέ, ποῦ ὁ παρὰς θὰ τρέξῃ σὺν ποτάμῃ,
ποῦ θὰ γενοῦν κι' οἱ ἐνδοξοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι,

ποῦ θὰ ἄλλθουν Αὐτοκράτορες καὶ Πρίγκιπες καὶ Δούκες
ποῦ θὰ καοῦν καὶ φύσφαρα καὶ τόσαις τρακατρούκας
ποῦ ἄνω κάτω μὲ χοροὺς θὰ ἔλθῃ τὸ Παλάτι,
καὶ, ὡς ἐξέφρασε ρητῶς ἡ Μεγαλειοτάτη,
ἢ δέσποιναις τῶν 'Αθηνῶν ἢ ἐξευγενισμέναις
'στοὺς γάμους θὰ παρευρεθοῦν μὲ Βλάχικα ντυμέναις;
Τώρα, μωρέ, θὰ σκοτωθῇς εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κράτους,
πρὶν κρυσταλλίνους νὰ ἴδῃς ἀκόμη ἀποπάτους,
προτοῦ καὶ τὴν πατρίδα σου θαυμάσ' ἡ ἀνθρωπότης,
προτοῦ ἀκόμη βαπτισθῇς καὶ τοῦ χρυσοῦ ἱππότης
προτοῦ νὰ γίνουν τελεταὶ καὶ γάμοι δοξαζόμενοι
καὶ νὰ ἴδῃς τὴν Φασουλῆ μὲ Βλάχικα ντυμένη;
'Ω σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, ὑπόμεινε ὀλίγον,
μὴ σπεύδῃς πρὸς τὸν θάνατον μὲ δῆμα κατεπεῖγον,
καὶ εἴταν πλέον πληρωθῶν οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι
καὶ ἴδῃς πῶς ἡ δόξα μας εἰς τὸ 'εἶναι ὑψώθη,
ὦ! τότε αὐτοκτονήσον μὲ δ,τι ἔπλον θέλεις
καὶ χάσου εἰς τὸ ἀπειρον ὥστε ἀτμός νεφέλης.
Φ.—Μὲ σκέψιν συλλογίζομαι τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο
καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μου σκοπεύω ν' ἀναβάλω.

- Π.—Ἀνάβαλέ τὴν πρὸς Θεοῦ...
Φ.—Μὰ ἔχω τόση φόρα.
Π.—Σὲ ἱκετεύω ἔνδακρυς... σκοτώσου ἄλλη ὥρα.
Φ.—'Ω φρίκη!.. χεῖρ ἀδάκρυτος πιστόλι μοῦ προσφέρεῖ.
Π.—Λυπήσου τὴν γυναῖκα σου καὶ ἔλα σου τῶσκέρι.
Φ.—'Εχε ὑγείαν, Περικλή, κι' ἀπόλλυμαι ὁ τάλας...
ἔλθε εἰς ταύτας τὰς θερμάς κι' ἀδελφικὰς ἀγκάλας.
Π.—Ν' αὐτοκτονήσῃς σκέπτεσαι λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου;
Φ.—'Τελείωσαν τὰ ψέμματα...
Π.—'Ω ἀδελφέ μου, στάσου.
Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο δὲν θὰ λείψῃ.
Φ.—Μὴ μ' ἐμποδίζῃς, Περικλή, κι' ἡ βίδα μου θὰ στρίψῃ.
Π.—Μὴ μὲ ποτίσῃς, Φασουλῆ, καὶ τοῦτο τὸ ποτήρι.
Φ.—Λοιπὸν ἄς γίνῃ, μὲν ἀμὲ, κι' αὐτό σου τὸ χατήρι...
ἄς εἶναι... δὲν αὐτοκτονῶ πρὸς τὸ πικρὸν ἀκόμη,
προτοῦ στρωθοῦν τοὺς ἀχίστον τῶν 'Αθηνῶν οἱ δρόμοι.
Π.—'Ω! τότε δὲν θὰ σκοτωθῇς σὲ βεβαίον μόνος
κι' ὡς ἔτσι ἡ συντέλεια νὰ φθάσῃ τοῦ αἵματος,
καὶ χάρις εἰς τὸν Δήμαρχον ἀθάνατος θὰ εἴσῃ
καὶ μόνο μὲ τὸ ξύλο μου θὰ ἱκανοποιεῖσαι.
Φ.—Ναί, δεῖρε με τοὺς ἀχίστον καὶ ἂν 'ἐμπρός κι' ὀπίσω,
ἂν πράγματι ἐπιθυμῇς νὰ μὴν αὐτοκτονήσω.
Αὐτὸ μοῦ μένει, Περικλή, περηγοριὰ μονάχη...
Π.—'Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα 'στὴν ἀχαμνὴ σου ράχη.

Κι' ὁ Ρωμηὸς δὲν στίχους κάνει
'στὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάννη.

Κι' ἐγὼ τοὺς ἀρραβῶνας σου τοὺς ραῖνω μὲ λουλούδια
καὶ φάλλω γὰρ τὸ ταῖρι σου νυφάτικα τραγοῦδια.
Μὲ τὴν καρδιά μου εὐχομαι γὰρ σένα, μίο κάρω,
νὰ ζῇς σὲ σύννεφα χρυσὰ καὶ νὰ τραβᾷς ἐμπρός...
δύο τρυγόνια 'σκώτσες μονάχα μ' ἕνα σμπάρο,
μὲ ἄλλους λόγους ἔγινες ἱππότης καὶ γαμπρός.

Ὁ Φασουλῆς
πρὸ τῆς Αὐλῆς.

'Ιδοῦ, Μεγαλειότατε, προσέρχομαι θρασὺς
τὸν θρόνον τὸν 'Υμέτερον νὰ συγχαρῶ καὶ πάλιν...
βεβαίως θὰ ἐμάθετε μετὰ χαρᾶς καὶ σεῖς
πῶς ὁ μισθὸς σας ἠῤῥῃσε χωρὶς καμμιάν πάλιν.

Κι' ἂν 'φώναξῃ ὁ Κάρτσωνας, ὁ καὶ φουστανελάς,
πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ σὰς εἶναι ἀρκετή,
πῶς εἴταν ἡ πανένδοξος σὰς ἀγαπᾷ 'Ελλάς
χρεῖαν ποσὺς δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸ κάθε τί,
ἀλλ' ἔμωσ τὰπαντὼ κι' ἐγὼ, ποῦ ἔχω φρονιμάδα:
«ἀγάπη δίχως χρήματα δὲν ἔχει νουσιμάδα».

Καὶ ἀληθῶς τί ὠφελεῖ, Μεγαλειοτάτέ μου,
εἴταν ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ χωρὶς νὰ σὰς χαρίζω,
εἴταν δὲν δίδω κατὶ τί 'στὸν θρόνον σας ποτέ μου
καὶ τὰς ὑπερησίας σας δὲν τὰς ἀναγνωρίζω;

Καλὴ μὲν εἶναι τοῦ λαοῦ ἡ ἀληθὴς ἀγάπη,
μεγάλον καὶ τὸ σθένος τῆς, μεγάλη κι' ἡ τιμὴ τῆς,
ἀλλ' εἴταν βλέπω ἀδελφὸν τὸ κάθε μου ντοῦλαπι,
ἐγὼ τὴν βράζω, Βασιλεῦ, καὶ πίνω τὸ ζουμί τῆς.

Καὶ μήπως εἴσα πέρνετε τὰ τρώετα Σεις καὶ μόνος;
μήπως 'στὸ ἔθνος δὲν σκορπᾷ τὰ πλοῦτά του ὁ θρόνος;
μήπως δὲν τρώει ἀπ' αὐτὰ κι' ἐγὼ καὶ τόσοι ἄλλοι...
ὅσον λουφέ σὰς δίδωμεν ἑμεῖς τὸν τρώε πάλι.

'Εσεῖς μὰς κάνετε χοροὺς καὶ γεύματα πολλὰ,
καὶ ἔλα τὸ Παλάτι σας πρὸς χάριν μας χαλᾷ,
καὶ ἑμεῖς περιβρομάζομε καὶ τρώμε τὴν παρὰ σας,
καὶ Σεις αὐτὸ τὸ ἔχετε γὰρ δόξα καὶ χαρὰ σας.

Καὶ εἴταν ἐξοδεύωμεν 'στὰς ἐνηλικιώσεις
καὶ 'στὰ 'Ιωδιλαία σας μετ' ἀφειδίας τόσης,

θαρρείτε πῶς γλεντᾶτε Σεις καὶ ἡ φαμήλια μόνο
μὲ τοὺς παράδες ποῦ πετᾷ τὸ ἔθνος γιὰ τὸν θρόνο;
Κι' ἐμεῖς διασκεδάζομεν μ' αὐτὰς τὰς πανηγύρεις,
κι' ἐγὼ καὶ πᾶς ἐλεύθερος καὶ κάθε κακομοίρης.

Ἐὰν τὸ ἔθνος δαπανᾷ πρὸς χάριν σας ἀφθόνως,
ἀλλ' οὐκ ὀλίγα δι' αὐτὸ ἐξώδευσε κι' ὁ θρόνος.
Πολὺν παρὰ ἐχύσατε εἰς τὸ Ἑλληνικόν,
τὰς γενναϊδωρίας Σας ποτέ μου δὲν ξεχάνω,
καὶ ὅσα σαβουρόνετε ἀπὸ τὸ Κεντρικόν
εὐθύς μᾶς τὰ γυρίζετε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Κανείς 'στὲν ἄλλον, Βασιλεῦ, δὲν χρεωστεῖ λεφτό,
εὐδὲ τὸ ἔθνος πρὸς Ὑμᾶς, εὐδὲ Ὑμεῖς σ' αὐτό.
Ἐοῦσατε τὰ χρέη σας κι' εἰ δύο ἀμοιβαίως
καὶ τώρα πρὸς τὴν πρόδον βαδίζομεν δεθαίως,
καὶ σκυλολόγι κι' ἀρχοντιά ἐμπρὸς 'στὸ Στέμμα σκύβει
καὶ τὸν Μεγαλειότατον γενναίως ἀνταμείβει.

Κι' ὁ Δεληγιάννης ὁ πολὺς τὸ εἶπε φανερά
καὶ πᾶς Σαῖν-Ἐνὸς κι' Ἀρμέδιος κι' ἀντάρτης φρικαλέος
πῶς δὲν θὰ βγάξῃ εὔτε γρὺ καθέσων ἀφερᾷ
τὰς οἰσέσεις τὰς χρηματικὰς λαοῦ καὶ Βασιλέως.

Ἄκουε, Μεγαλειότατε, κι' ὁ Θεωρῆς τί λέγει;
ὁ ἔρως ὁ βασιλικὸς καὶ τούτον καταφλέγει.

Κι' ἐνῷ εἰς λαχανόκηπος ἐντὶς μικροῦ θὰ λείψῃ
ἐπὶ κτισθῇ τὸ μέγαρον τοῦ νέου Κωνσταντίνου,
ὁ λαχανᾶς δὲν ἔρχεται ἀνάθεμα νὰ ρίψῃ
καὶ λησμονεῖ τὰ λάχανα ἀπέναντι ἐκείνου.

Ἐνῷ δὲ πλούτος δίδεται 'στὸ Στέμμα περισσὸς
ἐκεῖνος δὲν σγκόνεται γιὰ νὰ γκρεμίσῃ κάστρα,
καὶ εὔτε 'στὲν Πρωθυπουργὸν δὲν ἀντιρρεῖ ποσῶς...
γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζει καὶ τὴ γλάστρα.
Καθένας θέλει φίλος Σας καὶ λάτρης νὰ φανῇ
κι' ἀνοίγεται τοῦ καθενὸς ἡ ἔρημη καρδιά,
κι' ἀφ' οὗ κι' ὁ πρωτοκάθεδρος εἰς ἔλα συμφωνεῖ,
κι' ἐγὼ, Μεγαλειότατε, δὲν βγάζω τσιμουδιά.

Πρέπει τὸ ἔθνος τὰ παιδιὰ γενναίως νὰ προικίσῃ,
χωρὶς κανεὶς ἐλεύθερος καὶ δεῦλος νὰ φουρκίσῃ,
πρέπει ν' ἀρμέξετε καὶ Σεις αὐτὴν τὴν ἀγελάδα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα,
πρέπει ἀμέσως κι' ὁ μισθὸς τοῦ Στέμματος ν' αὐξήσῃ,
γιατὶ δὲν τοῦμεινε παρὰς τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ.

Πρέπει νὰ δώσῃ ἀμειδᾶς 'στὲν Βασιλέα κι' ἄλλας
ὁ κύριος Πρωθυπουργός, τοῦ Μίχου ὁ Κεφάλας.
Ναί, ὅς μὴ φεῖδεται λεπτῶν ἢ ἔκτακτος Βουλῆς,
κι' ὁ Ράλλης καὶ ὁ Κάρτσωνας μὲ τὰ χρυσὰ τουζλόυκια,

διότ' οἱ πόροι τῆς ζωῆς ἀκρίβηναν πολὺ,
ἐοχάτως δὲ ἀκρίβηναν καὶ τὰ γκιναρκοῦκια.

Χαρίστετε γαμήλια 'στοὺς μελλονόμφοις δῶρα,
ὅς κάμωμεν τοὺς Βασιλεῖς τοῦ πλούτου μας μετόχους
καὶ δωρεὰς ψηφίσατε καὶ προΐκας ἀπὸ τώρα
κι' εἰς ὅσους θ' ἀποκτήσωμεν 'στὸ μέλλον διαδόχους.

Ὁ Βασιλεῦ, ἀμέριμνος εἰς ροδοδάφνας γέρνε,
ἀγάπα μας, προστάτεψε, βασιλεύε καὶ πέρνε.
Πρὸ τῶν πυλῶν σου κάθου ὡς ταπεινὸς θεράπων
καὶ σοῦ προσφέρω τὰς εὐχὰς τῶν εὐγενῶν μου πάπων
καὶ λέγω « ποῦ σὲ ἔρῃκαμε, ἀλλὰ καὶ ποῦ μᾶς ὄρῃκαμε »
« χαλάλι κι' οἱ λευφέδες σου, τὰ δῶρα καὶ ἡ προίκες ».

Ὁ Βασιλεῦ, ἀμέριμνος εἰς ροδοδάφνας γέρνε,
ἀγάπα μας, προστάτεψε, βασιλεύε καὶ πέρνε.
Δέχου αὐξήσεις τῶν μισθῶν καὶ νέας Μανωλάδας,
πρὶν τὰς ἰσχρὰς τοῦ Φαραῶ νὰ ἴδῃς ἀγελάδας,
καὶ φθάσουν χρένοι δισεκατοὶ πενίας καὶ λιμοῦ
καὶ πᾶς ἱππότης ἀχαμνὸς ψοφήσῃ μετ' ἐμοῦ.

Σὺ φαίνεσαι κροκόπεπλος τοῦ ἔθνους μας αὐγῇ,
ἀν λείψῃς σὺ, ὦ Βασιλεῦ, κι' ὁ ἥλιος δὲν θὰ βγῇ,
εὔτε θάνθω τριγύρω μας λειμῶνες μυρεβόλοι,
καί, ἔπερ σπυδαϊότερον, θὰ βασιλεύσουν ἔλοι.

Πρὸ τῶν πυλῶν σου ὑψότῃς κι' ἐμένα τὸν κενέφῃ,
ποῦ μόνο τῆς κουζίνας σου ἡ μυρωδιά μὲ τρέφει.
Ἐμεῖς θὰ σοῦ πληρώσωμε ἀκόμη καὶ τὸν ναῦλο
νὰ πᾶς τὴν Ἀλεξάνδρα σου εἰς τὸν γαμπρὸ μας Παῦλο,
ἐμεῖς θὰ τῆς πληρώσωμε καὶ τὰ κουφέτα ἔλα
καὶ κάθε τῆς ἀσπέρουχο καὶ κάθε κατσαρόλα.

Εἴθε εἰς ρόδα νὰ πατῇς καὶ εἰς χρυσὸν νὰ τρέχῃς
καὶ νὰ ψηφίσῃς διὰ Σὲ πιστώσεις ἡ Βουλῇ,
καὶ ὅταν λὲς ἀπὸ 'ψηλὰ πῶς πάντα θὰ μᾶς ἔχῃς,
γᾶχῃς κι' ἐμένα, Βασιλεῦ, ἀπ' ὅλους πῶς πολὺ.

Ἀφ' οὗ πολλοὶ τὰ ἔδωκαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὲν Ρωμῇ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθόμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ἔσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τοὺς τοὺς δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ὅς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κ' ἄνω —
'στὴν Ἡσάπολιν ἀπάνω,
ὁ ἐνοδοχεῖον Ζύδη,

— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

με Λημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῇ.

Τεκοῖε τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.